

ובהלנו. עוד זה חסר לנו, כמה שעות לפני הסוף. אופטימיסט הביע סברה, שבמטוס היה קפטן וינגייט שרצה לראות, אם הכל בסדר אצלנו ונגיע במועד. מי יודע, למה לא? נתקלנו בדברים מוזרים רבים במסע זה. למשל, בתעודת זהות של ממשלת פלשתינה (א"י), שניתנה לכל אחד מאיתנו 48 שעות לאחר עלייתנו לחוף. למה? כובע!

בצהרים אחד המפקדים עבר והחזיר לכל אחד את הכסף שתרם, אותו סכום, אותם שטרות; כבר לא שאלנו שאלות. עם חשיכה איש לא נמצא למעלה, האורות כובו. שקט. החום באולמות השינה היה נורא. שיחק לי המזל ותפסתי מקום על יד חלון. כבר היינו קרובים לחופי הארץ ואפשר היה לראות את תל-אביב המוארת וצפונה ממנה את רצועת חוף השרון, עטוף חשיכה, רק פה ושם אורות חלשים של ישוב קטן. כשעתיים התקדמנו באיטיות כשלפתע המכוונה עצרה. שריקת שרשראות והטלת עוגן. דממה. קולות בחוץ, משק משוטטים. שפשוף רגליים מעל ראשינו. מתחילים לרדת.

עוד שעה ארוכה אנו דחוסים למטה, העצבים מתוחים, אי אפשר להתרכז במחשבה הגיונית, אין גם אוויר לנשום. ואז קוראים לנו: קדימה, מהר, לא לדבר, לא לשאול. ג'והני מקפיד שיקפצו לסירה אחד אחד. אין בעיה, הדורה אינה גבוהה. אנו כ-10 אנשים בסירה, שני בריגנים חותרים. "מי אתם?" "אנחנו חברי כפר שמריהו. אתם יורדים בחוף שפיים". למעשה אנחנו מתקרבים לגוש סלעים שחור, אי שם בצד נקודת אור חלשה. לא רואים כלום. הסירה נתקעת בחול. "לקפוץ החוצה, חת שתיים" - קופצים, המים עדיין מגיעים לקרסוליים, לא חשוב, עוד כמה צעדים, יש כבר חול, אפשר להתקדם. מישהו מחבק אותי; אישה זרה, לא זכרתי אם ראיתה אי פעם, מחבקת אותי ובוכה: הגענו הביתה...

הבחנתי בזמיות ובקבוצות אנשים, שהתקהלו במקומות שונים על שפת הים. קולות שונים הכריזו: הקיבוץ המאוחד! חבר הקבוצות! השומר הצעיר! חיפה! חיפה! תל אביב! ירושלים! (בדומה לסגנון תחנת המוניות שהייתה בתחנה המרכזית: חיפה! חיפה! חיפה!) הכוונה הייתה למיין את העולים בהתאם ליעדיהם ולדאוג להובלתם. רוב החברים כבר הגיעו לנקודת האיסוף של הקיבוץ המאוחד (מספרים שעם התרוקנות האוניה, עשה ג'והני סיבוב נוסף באולמות, כדי לוודא שלא נשכח דבר ומצא את עוזי בנימין ישן בפינה אחת; מקום להרהורים - מה היה קורה אם...).

פקודה בעברית: להסתדר בשורות, להישאר צמודים, לא להתפזר. קדימה. קשה היה לראות בחושך. ליוו אותנו שני אנשים, אחד מלפנים והשני מאחור. אחד היה במדי ה"גפירים" - משטרת העזר של היישובים, ולשניהם היו רובים. העלייה מחוף הים הייתה תלויה. שביל צר. כעבור 10 דקות הליכה הגענו לגדר תיל ואחר כך לשער גדול. מספר חברים קיבלו את פנינו: ברוכים הבאים למשק שפיים. בחורה נותנת לי כוס מים. אחר כך: כל טוב, הלאה, לא להתעכב. שביל החול מתפתל דרך פרזסים, הלאה, הלאה, דרך הלילה. דממה, קולות ינשופים. חוצים כביש, בשלישיות, בקפיצות מהירות, והלאה דרך פרזסים. השחר עולה, מהר נעשה בהיר - אנחנו עוברים ליד הבתים הראשונים של יישוב. מאחד הבתים הנמוכים בוקע קול ילד, ברור בגרמנית צחה: "Mamma, ich kann nicht mehr schlafen" - "אמא, איני יכול לישון יותר". כולנו פורצים בצחוק, מתח השעות האחרונות - וכל השבועות האחרונים נמוג בצחוק משחרר. הנה הגענו. ואיני יודע היכן אנו. אנחנו נכנסים למחנה של קב' מעוז חיים ברעננה; (ביקרתי שם אצל מכרים לאחר שנים). המובילים שלנו מצביעים על צריף ארוך: "היכנסו לחדר האוכל". הם סיימו את תפקידם.

השעה חמש, במטבח כבר עסוקים בהכנת ארוחת הבוקר, בחורה מתחילה לערוך את השולחנות. אני תופס מקום על יד שולחן, הרגליים כואבות. הנעלים הספוגות מי ים וחול שפשפו את רגלי כהוגן. יש פצעים. הבחורה הספיקה בינתיים להעמיד על כל שולחן קומקום קפה וקערה במרכז. שמואל אבל, כאיש המנוסה בהלכות עולם רומי, שזו הצורה בה שותים קפה בקיבוץ; ממלאים את הקערה בקפה ומעבירים "סיבוב" סביב לשולחן. למזלנו גמרנו "סיבוב", כשהנערה מופיעה עם מגש מלא ספלים. היא הסתכלה עלינו מהצד כאילו רצתה לומר: עם עולים חדשים יש להתכונן לכל מיני הפתעות. גם עם "כלבוניק" ועם ניסיונו הרב של שמואל אבל.

דן מיש עומד בכניסה לחדר האוכל. בחוץ פרדה רתומה לעגלה. אנו מעמיסים את החפצים על העגלה. עוד הליכה של שעה קלה דרך פרזסים ושדות - לכפר סבא השכנה, למחנה "הכובש", מקום בו התמקמה פלוגת "מחר". קיבוץ העלייה הגיע ליעדו. התאריך: שבת, 12 באוגוסט 1939.